

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.216/2021/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2022. január 6. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. június 23. napján kelt 214.B.1/2021/7. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhén megállapított bűncselekmény megnevezése helyesen: kábítószer-kereskedelem büntette [Btk.176.§ (1) bekezdés IV. fordulata, (3) bekezdés].

A szabadságvesztés büntetés mértékét 6 (hat) év 10 (tíz) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 7 (hét) évre enyhíti.

Az előzetes fogvatartás és a bűnügyi felügyelet beszámítására vonatkozó rendelkezést akként változtatja meg, hogy egynapi előzetes fogvatartás egynapi szabadságvesztésnek, 5 (öt) napi bűnügyi felügyelet egynapi szabadságvesztésnek felel meg.

A vádlott személyazonosító okmányának száma: okmányszám1.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. június 23. napján kelt 214.B.1/2021/7. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetésében mondta ki bűnösnek, és ezért 7 év 10 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint beszámította a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. A vádlottal szemben 660.500 Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el, továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére is.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség a büntetés súlyosítása, míg a vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Főügyészség a fellebbezés Bf.980/2019/22. számú írásbeli indokolásában hangsúlyozta, hogy a törvényszék nem vette kellően figyelembe a bűncselekmény tárgyi súlyát, valamint nem a súlyuknak megfelelően értékelte a vádlott esetében megállapítható bűnösségi körülményeket, ennek eredményeként a vádlottal szemben eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki. A jelen ügyben a vádlottal szemben 5 évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés szabható ki, a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint irányadó középérték pedig 12 év 6 hónap. A büntetés kiszabása körében a vádlott javára figyelembe veendő enyhítő körülményként értékelendő büntetlen előélete, a bűnösségre is kiterjedő, megbánó beismerő vallomása, amelynek őszinte voltáról a jelenlévők a közvetlenség útján meggyőződhetnek, továbbá az a körülmény, hogy három kiskorú gyermeke és időskorú beteg rokona eltartásról gondoskodik, valamint az, hogy ellene újabb büntetőeljárás nem indult, bejelentett jövedelemmel rendelkezik, életvitele rendezett.

[4] Nem vehető azonban figyelembe álláspontja szerint enyhítő körülményként a védelem által hivatkozott körülmények közül a rövid időn át tartó elkövetési idő, továbbá, hogy a takarítási munkákat is vállaló vádlott a munkája révén kiemelkedően hasznos tagja a társadalomnak, miután ezt a munkát díjazásért végzi, nem a köz javára tevékenykedik ellenszolgáltatás nélkül, jótékonyági céllal. Az időmúlás ugyancsak csekély mértékű a bűncselekmény büntetési tételéhez képest.

[5] Ezzel szemben további súlyosító körülményként kell értékelni

- az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottságát, ami köztudomású a híradásokból
- a vádlottól vett vizeletmintában kimutatott amfetamin, metamfetamin, és delta-9THC-COOH jelenlétét, amely amfetamin, metamfetamin, és kannabisz kábítószeres fogyasztását igazolja
- a tovább-értékesítés céljából megszerzett és tartott kábítószeres együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát több mint tízszeres mértékben meghaladta
- a vádlott kiskorú gyermekeivel közösen lakott lakásban tárolta a jelentős mennyiségű kábítószer, és a lakásban, illetve a lakása előtt került sor a kábítószer értékesítésére is.

[6] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott, jóval a középérték alatti szabadságvesztés büntetés nem tükrözi a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyát, és a jelen ügyben megállapítható súlyosító körülmények nyomatakát, így nem szolgálja a büntetési célok érvényre juttatását. Mindezek miatt a vádlott vonatkozásában kiszabott büntetés törvénysértően enyhe, nem alkalmas sem a speciális, sem a generális prevenció elérésére, ezért a szabadságvesztés tartamának emelését, és emellett a büntetés tartamához igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását tartotta szükségesnek.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.533/2021/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kiemelte, hogy a felülbírálat során a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja és az 590. § (3) bekezdése az irányadó. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva folytatta le az eljárást, a vádlott az előkészítő ülésen a bűnösségét a váddal egyezően elismerte, lemondott a trágyaláshoz való jogáról, ezt követően személyi körülményeiről dokumentumokkal alátámasztva nyilatkozott. A törvényszék a beismerő nyilatkozatot – az ügyészi és a védelmi észrevétellel egyetértve – aggálytalannak ítélte meg, azt végzésével elfogadta, majd ítéletet hirdetett. A tényállást a váddal egyezően állapította meg, indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) és (4) bekezdésének megfelelően eleget tett, a vádlott bűnösségét a Be. 565. § (1) bekezdése figyelembevételével rögzítette, a cselekmény minősítése törvényes. A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket azonban a törvényszék hiányosan vette számba, tévesen rögzítette, hogy nincs olyan körülmény, amely a vádlottra nézve terhelő lenne. Álláspontja szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a terhelt azon lakásban tárolta a kábítószer, azon lakás környékén bonyolította az adásvételeket, ahol három, lassan kamaszkorba lépő gyermeke nevelkedik. Ezen túlmenően vizeletmintájának vizsgálata azt igazolta, hogy maga is fogyasztott kábítószer. Ezek a körülmények saját gyerekeire nézve is veszélyeztető tényezőt jelentenek, akiket pedig – jó példát mutatva – meg kellene óvnia attól, hogy kábítószerrel bármilyen módon kapcsolatba kerüljenek. Ezen felül köztudott az is, hogy a hasonló jellegű bűncselekmények igen gyakoriak, különösen a fővárosban. Az ügyészség a beismerés esetére tett indítványának megtétele során – amelyben 9 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés és 9 év közügyektől eltiltás kiszabását tartotta szükségesnek – már figyelembe vette a bíróság által is számba vett enyhítő körülményeket, ezért indítványozott jóval a középérték alatti szabadságvesztés kiszabását. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az ügyészi indítványnak megfelelő súlyosabb büntetés kiszabását indítványozta.

[8] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan vette figyelembe enyhítő körülményként a vádlott bűnösségére is kiterjedő, teljeskörű beismerő vallomását, megbánó magatartását, rendezett életkörülményeit, továbbá azon tényt, hogy három kiskorú gyermeke és egy idős hozzátartozója eltartásáról gondoskodik. Álláspontja szerint további enyhítő körülményként vehető figyelembe a rövid időn át tartó elkövetési idő, továbbá az időmúlás. Kiemelte, hogy a vádlott takarítási munkát is végez, mely révén kiemelten hasznos tagja a társadalomnak. Vélekedése szerint az elsőfokú bíróság a fenti enyhítő körülményeket nem kellő súllyal vette figyelembe a büntetés kiszabásakor, különös tekintettel a teljes körű beismerő vallomásra és a vádlott megbánó

magatartására. Ugyanakkor maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítását, hogy súlyosító körülmények az ügyben nincsenek. Az ügyészi fellebbezésben foglaltak kapcsán előadta, hogy súlyosító körülményként a vádlott terhére rótt cselekmény elszaporodottsága nem állapítható meg a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK vélemény 11. pontjában foglaltak figyelembevételével, tekintettel arra, hogy e tényező megállapíthatóságának feltételi semmilyen módon nem kerültek igazolásra az eljárás során. A kábítószer mennyisége kapcsán rögzíteni kívánta, hogy a vádlott által megszerzett és tartott kábítószer mennyisége és milyensége szakértői vizsgálaton alapul, így azt a szakértői vizsgálatról eltérően értékelni nem lehet. A fentieken túl az ügyészi fellebbezésben foglaltak kapcsán előadta, hogy az, hogy a vádlott lakhelyén kik tartózkodtak, illetve tartózkodhattak a cselekmény idején, nem képezi a vádirati tényállás részét, így azt súlyosító körülményként értékelni nem lehet. A fentiekre tekintettel kérte, hogy az ítéltábla az ügyészi fellebbezésnek ne adjon helyt, az elsőfokú ítéletet a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel akként változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét jelentősen enyhítse.

[9] A nyilvános ülésen az ügyész bejelentésének megfelelően nem vett részt, a védő fellebbezése írásban benyújtott indokolását fenntartotta. A súlyosításért bejelentett ügyészi fellebbezést alaptalannak tartotta, a vádlottal szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta. A vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy megbánta tettét.

[10] A bejelentett fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

[11] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján – figyelemmel azonban a Be. 580. § (2) bekezdésében foglaltakra is, azaz, ha a bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát végzéssel elfogadta, nincs helye fellebbezésnek az ítélet ellen a bűnösség megállapítása, illetve a váddal egyező tényállás és minősítés miatt – az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

[12] Az ügyészség, illetve a vádlott és védője a Be. 583. § (3) bekezdés a) pont alapján kizárólag a kiszabott büntetés neme és mértéke miatt jelentettek be fellebbezést, ezért a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdés alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül, illetve a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel – szem előtt tartva a Be. 521. § (1) bekezdésében írtakat is, mely szerint, ha a bíróság a bűnösséget elismerő nyilatkozatot elfogadta, a vádirati tényállás megalapozottságára és a bűnösség kérdésére nem folytatható le további bizonyítás – nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[13] A felülbírálat körében azonban kiemelendő, hogy a Be. 590. § (5) és (7) bekezdés alapján a másodfokú bíróság ebben az esetben is felülbírálja

- az elsőfokú bírósági eljárást és ennek során vizsgálja azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni,
- a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni,
- a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést,
- a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést,
- illetve hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben, valamint a szülői felügyeleti jogra és a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezésekről is.

[14] A felülbírálat fentiekben meghatározott keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása nem merült fel, az elsőfokú bíróság eljárásával kapcsolatosan a Be. 567. § (1) és (2) bekezdésben, a Be. 608. § (1) bekezdésben felsorolt eljárási szabálysértések nem róhatók fel. Törvényesen fogadta el végzéssel a törvényszék a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát is, miután a nyilatkozat elfogadásának a Be. 504.§ (2) bekezdés a), b), c) pontjaiban meghatározott feltételei fennálltak.

[15] Az elsőfokú bíróság a Be. 504. § (6) bekezdése alapján – miután a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatának a Be. 504. § (3) bekezdése szerint elfogadta – előkészítő ülésen hozta meg érdemi döntését, ezért figyelemmel volt a Be. 606. § (3) bekezdésében foglalt korlátra is, miszerint, ha az elsőfokú bíróság ítélete a vádlott beismerő nyilatkozatának elfogadásán alapult, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletnek a bűnösség megállapítására, valamint a vádirati minősítéssel egyező minősítésre vonatkozó rendelkezéseit akkor változtathatja meg, ha a terhelt felmentésének, az eljárás megszüntetésének, vagy a bűncselekmény minősítése megváltoztatásának van helye. A Be. 591. § (2) bekezdés a) pont alapján az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés, a bűncselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak. A vádlott terhén megállapított bűncselekmény megnevezése azonban nem felel meg a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK véleményben foglaltaknak, miszerint a bűncselekményt a bíróság ügydöntő határozatának rendelkező részében a 2012. évi C. törvény Különös Része szerinti alcímével kell megnevezni, így ezt pontosította az ítéltábla, továbbá utalt a vádlott által megvalósított elkövetési magatartásra, a Btk.176.§ (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott kereskedésre.

[16] Az elsőfokú bíróság határozatának írásba foglalásakor a Be. 562. § (2) bekezdésében, valamint a (4) bekezdésében foglaltak szerinti részleges indokolás szabályait megfelelően alkalmazta, ennek során a büntetés kiszabására vonatkozó döntését részletesen indokolta.

[17] A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény

tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A bíróság feladata az ítélezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és az alanyi társadalomra veszélyességére is. A Btk. 79. §-ban foglalt büntetési célok: a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia.

[18] A joghátrány megválasztása körében értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen tárta fel, azonban a másodfokú bíróság nem értékelte enyhítő körülményként a vádlott rendezett életkörülményeit – miután a társadalmi megítélés szerint ez az általánosan elvárható – enyhítő körülmény viszont a vádlott büntetlen előélete. További enyhítő körülményként kell értékelni – kisebb nyomatékkal – a cselekmény elkövetése óta eltelt, a vádlottnak fel nem róható időmúlást is.

[19] A védő hivatkozásával szemben nem enyhítő körülmény, hogy a takarítási munkát végző vádlott e tevékenysége folytán kiemelten hasznos tagja a társadalomnak, miután munkavégzéséért díjazásban részesül.

[20] Egyetértve az ügyészi indítványban foglaltakkal súlyosító körülményként kell értékelni a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságát. A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény 11. pontja értelmében – szemben a védői állásponttal – a bűncselekmények elszaporodottsága nem csak abban az esetben súlyosító körülmény, ha az ügyben elbírált vagy ahhoz hasonló bűncselekmények száma az elkövetéskor a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, hanem akkor is, ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb számban fordul elő az átlagosnál, amely e bűncselekmények vonatkozásában a főváros területére nézve köztudomású tény.

[21] A másodfokú bíróság az ügyészi indítvánnyal szemben nem értékelte súlyosító körülményként azt, hogy a vádlott a kiskorú gyermekeivel közösen lakott lakásban tárolta a kábítószer, illetve az ingatlan közelében végezte a kereskedést is, miután arra vonatkozóan nem áll rendelkezésre adat, hogy a gyermekek e tevékenységről tudomással bírtak volna, ezzel a körülménnyel kapcsolatosan a vádirat sem tartalmaz utalást. Ugyancsak nem értékelte súlyosító körülményként a vádlott kábítószer fogyasztását sem, miután a vádirat ezzel kapcsolatosan sem tartalmaz megállapítást.

[22] A vádlott terhén megállapított cselekmény a büntetési tételkeret alapján - a társadalmi értékrendet is közvetítve - a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmények közé tartozik, súlyát növeli az, hogy a vádlottnál többfajta értékesítésre szánt kábítószer foglaltak le, illetve a lefoglalt kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határának több mint tízszerese volt. A vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség vizsgálatánál azonban

kiemelendő, hogy rendezett családi és egzisztenciális körülmények között él, vele szemben újabb büntetőeljárás nem indult.

[23] Mint ahogyan a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret - figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is - büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő - összefoglalóan a büntetést befolyásoló - körülmények a büntetést alakíthatják. A büntetést befolyásoló körülményeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva kell értékelni, és a határozatban megindokolni. A bűnösségi körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[24] Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[25] Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg, hogy a büntetési célok maradéktalan elérése érdekében a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges. Az elsőfokú bíróság helytállóan a Btk. 80. § (2) bekezdésében rögzített középértéknél alacsonyabb tartamban határozta meg a szabadságvesztés mértékét, azonban az ítéltábla álláspontja szerint az így kiszabott büntetés sem tükrözi kellőképpen a büntetés kiszabásakor értékelendő körülményeket, ezért – különösen a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre tekintettel – annak további enyhítésére látott lehetőséget. Erre figyelemmel a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát egy-egy évvel enyhítette. A fentiekre figyelemmel az ügyészségnek a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezését nem találta alaposnak.

[26] Az elsőfokú bíróság az anyagi jogi szabályoknak megfelelően határozta meg a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját, és törvényesen rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

[27] A vádlott által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés azonban nem felelt meg a jogszabályoknak, ezért azt a másodfokú bíróság – a Btk. 92. §-ában foglalt rendelkezéseknek megfelelően – pontosította.

[28] Az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontban meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés szerinti személyes adatok között - a 184. § (2)

bekezdés e) pontjában foglaltak szerint - a másodfokú bíróság feltüntette a vádlott személyazonosító okmányának számát.

[29] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla – a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva – a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[30] A Fővárosi Ítéltábla végzése elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2022. január 6. napján

A Fővárosi Törvényszék 2021. június 23. napján kelt 214.B.1/2021/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.216/2021/9. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2022. év január hó 6. napján jogerős.

Budapest, 2022. január 6.

Nagyné dr. Drahos Ibolya
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: